

UZASADNIENIE

Sąd ustalił:

1. W dniu 20 marca 2019 r. została zawarta umowa pożyczki gotówkowej pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. i R. C. na okres do 15 marca 2025 r. Kwotę pożyczki 70.000 PLN powiększono o koszty prowizji w wysokości 7.700 PLN, które były spłacane co miesiąc z pozostałą kwotą pożyczki. Całkowity koszt pożyczki ustalono w wysokości 23.421,65 PLN. Pożyczkę udzielono na okres 72 miesięcy [§ 2 umowy pożyczki gotówkowej, k. 10].
2. Pożyczkobiorca R. C. spłacił pożyczkę w dniu 26 maja 2020 r. [Raport BIK, k. 12v].
3. Zgodnie z § 3 pkt 32 umowy pożyczki gotówkowej w terminie 14 dni od dokonania ostatniej raty Bank powinien rozliczyć się z pożyczkobiorcą. Ewentualną nadpłatę Bank powinien przekazać na konto, z którego dokonano nadpłaty, lub w przypadku braku możliwości identyfikacji numeru tego konta – na rachunek wskazany przez pożyczkobiorcę [k. 10v].
4. Dnia 5 października 2021 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. zawarła z R. C. umowę przelewu wierzytelności pieniężnej. Jej przedmiotem były wszelkie wierzytelności pieniężne, zarówno obecne, jak i przyszłe, przysługujące cedentowi R. C. z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 20 marca 2020 r. udzielonej mu przez Bank (...) S.A. w W. [k. 15–16].
5. Pismem z dnia 5 października 2021 r. (...) sp. z o.o. wezwał Bank (...) S.A. z siedzibą w W. do proporcjonalnego częściowego zwrotu prowizji w wysokości 6.175,49 PLN z tytułu wcześniejszej spłaty kredytu [k. 17].

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie załączonych do akt sprawy kopii dokumentów prywatnych złożonych przez powoda [art. 245 k.p.c.], których prawdziwości i wiarygodności strona pozwana nie kwestionowała. Ustalony stan faktyczny w przeważającej mierze nie był sporny między stronami procesu, dlatego Sąd poczynił ustalenia faktyczne z uwzględnieniem art. 229 i 230 k.p.c.

Sąd zważył:

I. Legitymację procesową powoda Sąd wywiódł z art. 509 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu wierzyciel może przenieść wierzytelność na osobę trzecią, zaś wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Słusznie Sąd Najwyższy zauważył, że w takim wypadku nie ulega zmianie stosunek zobowiązaniowy, zmienia się jedynie osoba uczestnicząca po stronie wierzyciela [wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2006 r., sygn. akt IV CSK 232/06, LEX nr 369189]. Załączona do akt sprawy umowa cesji wierzytelności wskazuje na przyczynę przelewu, określa, z czego wierzytelność wynika, a pozwany został powiadomiony o przelewie wierzytelności. Powód w dostatecznym stopniu wykazał swą legitymację procesową.

II. Prawną podstawę dochodzonego niniejszym pozwem roszczenia stanowi art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim [t.j. Dz.U. 2022, poz. 246; dalej: u.k.k.], zgodnie z którym w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed spłatą.

III. Zgodnie z art. 5 pkt 6 u.k.k. całkowity koszt kredytu to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: a) odsetki, opłaty, **prowizje**, podatki i marże, jeżeli są znane kredytodawcy oraz b) koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach – z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. A zatem prowizje są wliczane w całkowity koszt kredytu.

IV. Pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady, wskazując, że prowizja bankowa od udzielonego kredytu konsumenckiego nie może być zaliczona do kosztów podlegających proporcjonalnemu zmniejszeniu w przypadku

wcześniejszej spłaty pożyczki. Przedstawił przy tym własną interpretację przepisu art. 49 ust. 1 u.k.k. [sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 26–30].

V. Artykuł 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG [Dz.Urz.U.E.L z 2008 r., nr 133, s. 66] należy interpretować w ten sposób, że prawo konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu **obejmuje wszystkie koszty, które zostały nałożone na konsumenta** [wyrok Trybunału Sprawiedliwości z 11 września 2019 r. C-383/18].

VI. Sąd Najwyższy, powołując się na przywołany wyrok Trybunału Sprawiedliwości, stwierdził, że przewidziane w art. 49 u.k.k. uprawnienie konsumenta do obniżenia całkowitego kosztu kredytu w przypadku jego spłaty w całości przed terminem określonym w umowie **obejmuje także prowizję za udzielenie kredytu** [uchwała Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z 12 grudnia 2019 r., sygn. akt III CZP 45/19, OSNC 2020, nr 10, poz. 83].

VII. Biorąc pod rozwagę przywołane wyżej orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Najwyższego, w ocenie tut. Sądu prawidłowa wykładnia art. 49 u.k.k. prowadzi do wniosku, że uprawnienie konsumenta do obniżenia całkowitego kosztu kredytu w przypadku jego spłaty w całości przed terminem określonym w umowie obejmuje także prowizję za udzielenie kredytu.

VIII. Stanowisko to podziela również Sąd Okręgowy w Warszawie w swoim najnowszym orzecznictwie [wyrok z dnia 21 stycznia 2022 r., sygn. akt V Ca 1501/21, niepubl.; wyrok z 29 marca 2022 r., sygn. akt V Ca 407/22, niepubl.; wyrok z 27 czerwca 2022 r., sygn. akt V Ca 406/22, niepubl.].

IX. Pożyczkobiorca R. C. przekazał pozwanemu kwotę 7.700 PLN tytułem prowizji od udzielonej pożyczki. Umowa została zawarta na okres od dnia 20 marca 2019 r. do dnia 15 marca 2025 r. R. C. już w dniu 26 maja 2020 r. dokonał całkowitej, przedterminowej spłaty pożyczki. Z tego względu po stronie pozwanego zaktualizował się obowiązek rozliczenia pożyczki w terminie 14 dni od dokonania jej spłaty, zgodnie z § 3 pkt 32 umowy pożyczki gotówkowej z dnia 20 marca 2019 r. Pozwany do chwili obecnej tego nie uczynił.

X. Mając na uwadze przedstawioną argumentację, jak również wykazaną legitymację procesową powoda, to powodowi – jako następcy prawnemu pożyczkobiorcy – należy się proporcjonalny zwrot części prowizji.

XI. Umowa pożyczki gotówkowej została zawarta na okres 2188 dni. Należność została spłacona przez pożyczkobiorcę w dniu 26 maja 2020 r., tj. po 434 dniach od jej zawarcia, a 1754 dni przed określonym w umowie terminem jej spłaty. Obliczona metodą liniową kwota pozostałej do zwrotu prowizji wynosi 6175,49 PLN [(...) * 7.700 PLN, k. 56]. Zarzut pozwanego o nieprawidłowym ustaleniu przez powoda wysokości żądania również nie zasługiwał na uwzględnienie [k. 33–36].

XII. Bezzasadne w niniejszym postępowaniu było żądanie pozwanego przedstawienie zagadnienia prawnego Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia [k. 37–41]. Zgodnie z art. 390 k.p.c. kompetencję do przedstawienia Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia ma sąd odwoławczy.

XIII. Roszczenie odsetkowe zostało sformułowane przez powoda w sposób prawidłowy [k. 1v, 3, art. 52 u.k.k.].

XIV. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. Na koszty procesu po stronie powoda złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 400 PLN, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1800 PLN i opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 PLN.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)